HARLEQUIN

HISTORICKÁ ROMANCE

LAURA MARTINOVÁ

Noc s hrabětem

Laura Martinová

NOC S HRABĚTEM

Překlad

Ema Vojtěchová

Milá čtenářko,

listopadové plískanice a dlouhé večery Vám jistě přinesou spoustu příležitostí zůstat pěkně doma v teplíčku a strávit nějaký čas nad knížkou. Možná mi namítnete, že „se blíží Vánoce a času není nazbyt“. Máte pravdu, ale i tak si rozhodně udělejte chvilku sama pro sebe.

Minulý měsíc jste si mohla přečíst příběh od Laury Martinové. A ten Vám tato autorka přináší i teď. Henrietta je na útěku a nedopatřením stráví Noc s hrabětem, *kterého ani nezná! Ale protože je zima a o sníh není nouze… ráno zjistí, že je daleko od civilizace, a ještě zavátá sněhem. Přemýšlel jsem, jaký to je asi pocit, když se večer uložíte ke spánku a ráno zjistíte, že v posteli nejste sama… No, Henrietta to už ví.*

Janice Prestonová pro Vás napsala další příběh rodiny Beauchampových. Jaké osudy čekají Cecily, sestru Lea a Vernona? Ani ona to se svým vyvoleným nebude mít jednoduché. Název knížky Pověst v ohrožení *Vám mnohé napoví…*

Přeji Vám krásné zimní večery, plné lásky a touhy, kterou jsou prodchnuty i mé romance.

S láskou
Váš Harlequin

Laura Martinová

NOC S HRABĚTEM

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
One Snowy Night with Lord Hauxton

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2020

Překlad:
Ema Vojtěchová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2020 by Laura Martin
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7838-6 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-7839-3 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-7840-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Ještě deset minut," procedil Thomas skrz zaťaté zuby a s námahou se pokusil v sedle narovnat ztuhlá bolavá záda. Mrzlo, zem byla pokrytá silnou vrstvou sněhu a z šedých mraků na obloze se k zemi bez ustání snášel další. I ve tmě bylo jasně vidět, že počasí se bude jenom zhoršovat. Mraky působily těžkým dojmem a foukal ostrý ledový vítr.

Thomas měl na sobě silný teplý kabát, ale i tak cítil, jak mu mráz proniká do těla. Napjal svaly a malinko se nahrbil. Už se neudrží zpříma. Až se dostane do Hailsham Hall, uleví se mu. Konečně ze sebe bude moct shodit promočené oblečení a zahřát se u hořícího krbu. Pochyboval, že na něj jeho hostitelé budou čekat. Přívaly sněhu překazily cestovní plány mnoha lidem a určitě mu jeho zpoždění odpustí. Už se těšil na několik dní, které stráví v jejich společnosti, ale dnes by mu nevadilo, kdyby mohl hned zamířit do postele. Má za sebou náročnou jízdu ve zrádných podmínkách a je vyčerpaný.

Opatrně přitáhl koni otěže a vydal se po široké, ale sněhem zapadané příjezdové cestě k domu. Krajina kolem vypadala pod peřinou nadýchaného čistě bílého sněhu nádherně, stromy kolem cesty byly

obalené jinovatkou a sněhem. Živé ploty a ohrady byly schované pod bílým příkrovem, a tak se zdálo, že zahrady kolem domu se táhnou donekonečna.

Jako u všech velkých venkovských sídel, ležel i tady dům daleko od hranice pozemku, takže dostat se k němu trvalo celou věčnost. Cesta se vinula nejméně půl míle a teprve potom mohl Thomas konečně sesednout z koně. Dům byl zahalený do naprosté tmy, ani v jednom okně se nemihotalo světlo svíčky. Rychle vyběhl po schodech a zaklepal na vstupní dveře. Přiložil k nim ucho a poslouchal, jestli zevnitř uslyší nějaký pohyb.

K jeho překvapení mu téměř okamžitě otevřel postarší majordomus, kterého jeho přítel Heydon zaměstnával po celou dobu, co ho Thomas znal. Tomu muži musí být již hodně přes sedmdesát, ale pořád je čiperný jako zamlada.

„Dobrý večer, pane," přivítal ho a zdvořile se uklonil. Potom vyhlédl přes Thomasova ramena ven do tmy. „Přijel jste v tomhle počasí na koni?"

„Ano."

„A co váš kočár? A zavazadla?"

„Řekl bych, že dorazí ráno." Thomas vyrazil na cestu ve stejnou dobu jako kočár s jeho komorníkem a zavazadly ještě předtím, než začal padat sníh. Po zledovatělých cestách se ale na koni jelo mnohem snáze než v těžkopádném kočáře. Jeho kočí Emmerson je velice schopný a rozumný muž. Bezpochyby někde po cestě zastavil a v klidu čeká do rána, až se počasí umoudří.

„Výborně, pane," odpověděl majordomus a pomáhal přitom Thomasovi svléknout se z promočeného kabátu a rukavic. „Připravili jsme pro vás lovecké

apartmá. Lord a lady Heydonovi se bohužel kvůli počasí zdrželi v Hampshiru, ale poslali nám vzkaz, abychom vás očekávali a omluvili je u vás za zpoždění."

„Slyšel jsem, že v Hampshiru a na západě je to se sněhem ještě horší."

„To vskutku ano, pane. Za chvilku vás odvedu do vašeho pokoje, ale teď mě omluvte, seženu někoho, aby se postaral o vašeho koně."

„Ovšem."

Majordomus byl pryč jenom malou chvilku. Thomas si ani nestačil zvyknout na teplo domu, které ho obklopovalo. Pevně doufal, že v jeho ložnici bude v krbu rozdělaný pořádný oheň.

„Chcete, abych vám nechal poslat horkou vodu? Nebo nějaké suché oblečení?" ptal se Perkins, když stoupali nahoru po schodech.

„Není třeba v tuhle hodinu budit celou domácnost," odpověděl Thomas. V domě panovalo úplné ticho. Služebnictvo jistě využilo příležitosti, kdy jsou pán a paní domu pryč a všichni si šli brzo lehnout. Horká koupel by byla báječná, ale ne pokud to znamenalo, že by kvůli němu teď po jedenácté hodině museli vzbudit nějakou ubohou služku, která by potom běhala nahoru a dolů po schodech a nosila mu do ložnice teplou vodu. Koupel počká do rána.

„Výborně, pane."

Během posledních několika let pobýval Thomas v sídle Hailsham několikrát. S Heydonem je pojilo mnohem delší přátelství, ale vévoda udělal z Hailshamu své hlavní sídlo až před třemi lety po svatbě s Caroline. Bylo to rozlehlé sídlo, i když nepatřilo k největším, která Heydon vlastnil. Thomas ale

rozuměl tomu, proč si jeho přítel s manželkou vybral právě toto místo. I přes svou rozlehlost působil dům útulně a domácky. Byla to solidní stavba, do domu nikudy netáhlo, okenní tabulky nerachotily, a navíc panství leželo jenom dvacet mil od centra Londýna v krásné krajině hrabství Kent.

Perkins otevřel dveře loveckého apartmá a pustil Thomase dovnitř.

„Chcete pomoct se svlékáním, pane?“ zeptal se sluha úslužně.

„Není třeba, děkuji.“

„Dobře. Když mi dáte chvilku, zapálím vám oheň v krbu a hned tu bude teplo.“

Majordomus byl sice starší člověk a pravděpodobně nejdéle sloužící sluha v Heydonově domácnosti, ani na chvilku však nezaváhal, klekl si ke krbu a zkušeně podpálil připravené třísky v ohništi. V krbu zaplápolaly plameny.

„Děkuji, Perkinsi.“

Majordomu se uklonil a odešel z pokoje. Tiše za sebou zavřel dveře.

Postel vypadala lákavě. Napohled byla měkká a leželo na ní několik teplých přikrývek a polštářů. Thomas se už nemohl dočkat, až se do nich zaboří. Rychle si začal sundávat promočené oblečení a jednotlivé kousky věšel na opěradlo židle před krbem. Věděl, že do rána všechno zmizí a bude na něj čekat čisté oblečení, které si půjčí, dokud nedorazí jeho zavazadla. Služebnictvo v Heydonově domácnosti bylo výkonné a své povinnosti plnilo svědomitě. O každého hosta se vždy postarali naprosto dokonale.

Všechno, co měl na sobě, bylo úplně mokré. Svlékl se tedy donaha a chvíli stál před krbem a prohříval

prochladlé tělo. Normálně by s hořícím krbem v ložnici nespal, ale dnes udělá výjimku. Opatrně oheň prohrábl pohrabáčem a urovnal dřevo tak, aby pomalu dohořívalo a co nejdéle vydávalo teplo. Potom vklouzl pod pokrývky a zabořil se do měkké matrace. Cítil se jako v nebi.

Henrietta ještě zesílila stisk rukou, kterými držela otěže, zpomalila koně, a nakonec úplně zastavila. S bolestnou grimasou se svezla ze sedla dolů. Příjezdová cesta byla úplně zasypaná sněhem a bylo by příliš nebezpečné se po ní vydat. Navíc Meribel už dvakrát uklouzla a skoro ztratila rovnováhu. Potřetí už by její kobylka takové štěstí mít nemusela.

„Už jsme skoro tam," říkala jí Henrietta konejšivě. Vzala do ruky Meribelinu ohlávku a vydala se s ní pěšky po příjezdové cestě směrem k domu.

Cestou cítila, jak ji v očích pálí čerstvé slzy a snažila se je mrkáním zahnat. Vždycky byla zbrklá, vždycky rychleji jednala, než myslela, ale tohle byla pravděpodobně ta nejhloupější věc, kterou kdy udělala. Když dopoledne odjížděla z Londýna, už sněžilo. Ačkoliv v poledne se sníh na chvíli přestal sypat z oblohy, v posledních dvou hodinách sněžení opět zesílilo.

„Doma jsem zůstat nemohla," zašeptala si sama pro sebe. Byla to pravda. I kdyby venku zuřilo tornádo nebo hurikán, doma zůstat nemohla. Ne potom, co…

Slzy ji zastudily na tvářích. Setřela je hřbetem rukavice. Těžce polkla a snažila se přestat tak usilovně myslet na hádku, kterou měla s matkou a na ten příšerný okamžik, kdy byl zničen obraz, na kterém

pracovala celý poslední rok. Veškerá práce, nekonečné dlouhé hodiny, veškerá bolest srdce, kterou cítila, když do malování dávala duši, to všechno bylo během okamžiku zničeno. Ne, doma zůstat nemohla. Možná se tam ani nikdy nedokáže vrátit. Zlost, kterou cítila k matce, ji naprosto pohlcovala a Henrietta si nedokázala představit, že by ji ještě někdy v životě chtěla vidět.

Zvedla hlavu a několik stovek yardů před sebou uviděla potemnělou siluetu Hailsham Hall. Když vyběhla z domu oblečená jenom v tom, co měla na sobě a trochou peněz v kabelce, nijak nepřemýšlela o tom, kam se vydá. Její sestřenice Caroline ji přivítá, poskytne jí přístřeší a dovolí jí, aby truchlila nad ztrátou obrazu, který se po několik posledních měsíců stal součástí jejího života, a také nad ztrátou matky. Tady bude její útočiště, tady najde svůj azyl.

Než odjela, nechala doma rychle napsaný vzkaz. Dokonce ani v bolesti, kterou cítila, nedokázala být tak krutá a zmizet z domova, aniž by rodičům nedala vědět, kde je. Přesto však nepředpokládala, že by ji matka tak daleko od Londýna vyhledala.

„Počkej tady, Meribel," zašeptala konejšivě klisně do ucha a vydala se nahoru po schodech. Dům byl ponořený do ticha, dokonce i na pozemcích kolem panovalo naprosté ticho. Sníh ztlumil veškerý pohyb a šustot přírody kolem. Henrietta zaklepala lehce na dveře a poslouchala, jestli se uvnitř ozvou kroky.

Nic. Ani náznak toho, že by se tam někdo pohyboval.

Zaklepala trochu hlasitěji, ale jenom trochu, protože nechtěla probudit celou domácnost. Doufala, že ji někdo uslyší, jinak by musela noc strávit ve stáji.

Pořád nic. Z předchozích návštěv Henrietta věděla, že jeden z lokajů má ložnici v přízemí, a ne nahoře jako většina služebnictva, aby mohl být po ruce, kdyby přijela návštěva v pozdních nočních, nebo časných ranních hodinách. Dům je ale rozlehlý a nikdo ji neočekává, není tedy příliš pravděpodobné, že by se jí ho podařilo probudit.

Naposledy zvedla pěst a tentokrát na dveře opravdu zabušila. V duchu se omlouvala, pokud se jí podaří probudit celý dům. Na chvilku zadržela dech a soustředěně poslouchala u dveří. Když uvnitř zaslechla pohyb, s ulehčením si hlasitě oddechla.

Trvalo zhruba minutu, než někdo odemkl dveře a všechny západky. Když se konečně otevřely, musela se Henrietta ovládnout, aby napůl spícího lokaje, který stál za nimi, neobejmula.

„Slečno Harveyová," řekl a překvapeně zamrkal. Chvíli tam jenom stál, potom se rychle vzpamatoval a otevřel dveře dokořán, aby ji pustil dovnitř.

„Omlouvám se za tak pozdní hodinu," řekla Henrietta a cítila, jak ji obklopuje příjemné teplo domu. „A také za nečekaný příjezd."

„Dovolte, abych vám vzal kabát, slečno. Máte nějaká zavazadla?"

Henrietta se zašklebila. „Ne." Caroline jí půjčí nějaké šaty a všechno ostatní, co by mohla potřebovat, se v domě také najde.

„Lord a lady Heydonovi…"

„Ach, prosím, nebuďte je kvůli mně. Ráno jim všechno vysvětlím."

Lokaj zamrkal a potom zavrtěl hlavou. „Oni tady nejsou, slečno. Poslali vzkaz, že se kvůli sněhu zdrželi v Hampshiru."

Henrietta se kousla do rtu. „To nevadí," odpověděla po chvilce. „Jsem si jistá, že Caroline nebude vadit, když tady několik dní zůstanu."

Lokajův obličej se rozjasnil. „Ovšem, slečno Harveyová. Lord Heydon dokonce poslal vzkaz, abychom připravili lovecký apartmán."

„Abyste připravili…" Henrietta se zamračila a větu nedořekla. Není přece možné, aby Caroline věděla, že sem přijede. Místo toho, aby se se sluhou přela, se na něj zářivě usmála. „Potom se tam tedy dnes vyspím." Když bydlela u Caroline a Jamese, obvykle ji neubytovávali v loveckém apartmá, ale pro tuhle noc jí bude stačit jakýkoliv pokoj s měkkou postelí a teplou přikrývkou.

„Mám vás doprovodit nahoru, slečno?"

„To není třeba. Cestu znám. Kdybyste byl tak hodný a odvedl moji kobylku do stájí, byla bych vám vděčná."

„Ovšem, slečno," souhlasil lokaj. Předal jí svíčku a vyhlédl ven do mrazivé noci. „Raději si nejdřív dojdu pro kabát. Dobrou noc, slečno."

Když Henrietta stoupala po schodech, cítila váhu sukně nasáklé vodou. Když ve spěchu opouštěla londýnský dům, ani se nepřevlékla a odjela v šatech, které měla právě na sobě. Ty se hodily spíše na zábavu uvnitř domu než na dvacetimílovou vyjížďku na koni ve sněhu. Plášť měla silnější a teplejší, ale stejně nebyl ideální pro jízdu na koni v jakémkoliv počasí, natož ve sněhové bouři, která ji zastihla na posledních několika mílích. Těšila se, až se vysvlékne z mokrého oblečení a vleze si pod teplou přikrývku.

Nahoře rychle zamířila do loveckého apartmá. Když otevřela dveře, zavál průvan, svíčka v její ruce

se zamihotala a zhasla. Henrietta tiše zaklela. Uvnitř byla skoro úplná tma, ale v krbu naštěstí ještě žhnulo několik do ruda rozžhavených uhlíků, které vydávaly slabou záři. Moc dobře vidět nebylo, ale pokoj vypadal báječně útulně.

Henrietta zaváhala. Mohla by sejít zpátky dolů a svíčku si znovu zapálit, ale to by bylo jenom oddálilo chvíli, kdy si konečně může lehnout do postele. Najednou ji přemohla únava. Nebo by se mohla pokusit svíčku zapálit o řeřavé uhlíky v krbu, to by ale riskovala, že si při tom ve tmě spálí prsty. Místo toho se rozhodla, že udělá to nejlepší, co může. Zavřela za sebou dveře a natáhla před sebe ruce. Po chvíli si oči přivykly tmě a ona rozpoznala tmavé obrysy nábytku.

Opatrně přešla k jednomu z křesel s vysokým opěradlem, opřela se o něj a začala si zouvat boty. Kousek po kousku si sundávala promočené oblečení. Když se dostala ke spodničce a košilce, na chvilku zaváhala. Přejela rukou po mokré látce a oba kousky si svlékla. Byla by hloupost teď myslet na dobré mravy a vlézt do postele v mokrém prádle. Za chvíli bude pod pokrývkou a ráno požádá komornou, aby jí přinesla čisté oblečení.

Byl to zvláštní pocit stát úplně nahá ve tmě. Henrietta se po hmatu vydala do postele. Nadzvedla pokrývku na kraji, vklouzla pod ni, otočila se na bok a narazila na teplé lidské tělo.

Téměř vykřikla zděšením. Tedy jistě by vykřikla, kdyby nebyla tak vyděšená, že nemohla popadnout dech. Dotýkala se nějakého cizího svalnatého a dozajista nahého těla. Byla tak blízko, že cítila jeho nepatrné pohyby a náhlé napětí, když se člověk vedle ní

probudil. Na chvíli byla úplně ochromená a neschopná pohybu, neschopná myslet na cokoliv jiného než na dotek nahé kůže na svém nahém těle. Potom se vzpamatovala a odvalila se zpátky tak rychle, že vypadla z postele a spadla na podlahu.

Dokonce i v šoku si uvědomovala, že její pohyby mají daleko k ladnosti. V duchu děkovala Bohu, že je v pokoji taková tma a skrývá její nahotu.

„Co to kčertu děláte?“ ozval se ze tmy hluboký mužský hlas. Zněl trochu povědomě, ale Henrietta nebyla schopná ho poznat.

„Jste v mé posteli.“

Udiveně se zasmál. „Obávám se, že naopak vy jste v mé posteli.“

Slyšela, jak s něčím šramotí a potom jasně rozpoznala cvaknutí křesadla.

„Ne!“ vykřikla. Rychle popadla přehoz, který ležel na posteli a snažila se ho k sobě stáhnout, aby si ho mohla omotat kolem těla.

Nastalo ticho a potom ke své úlevě slyšela, jak neznámý pokládá křesadlo zpátky na noční stolek.

„Slečna Harveyová,“ řekl muž. „Jste slečna Harveyová, ne?“

„Jak…“ Zarazila se a snažila se zklidnit zběsilý tlukot srdce, aby mohla zpomalit dech a začít jasněji přemýšlet. „Kdo jste vy?“

„Lord Hauxton.“

Henriettu zalil pocit trapnosti smíšený ještě s něčím, co nechtěla příliš hluboce zkoumat. Lord Hauxton je Heydonův nejbližší přítel. Ona sama se s ním několikrát setkala ve společnosti. A teď mu vlezla úplně nahá do postele a přitiskla se k němu. Na chvilku jí myšlenky rozptýlila vzpomínka na to, jaké

to bylo cítit jeho kůži na svém nahém těle, na jeho pevné svaly.

S námahou se postavila a teprve teď byla schopná stáhnout k sobě všechny pokrývky. Udělala z nich hromadu na své straně postele, podařilo se jí z nich vytáhnout jednu a omotat si ji kolem těla.

„Snad byste mně mohla jednu z těch pokrývek hodit," požádal ji klidným hlasem lord Hauxton. Ačkoliv v místnosti panovala naprostá tma, přistihla se Henrietta, že napíná zrak jeho směrem. Měla by se dívat jinam…

Jednou rukou si přidržovala svoji přikrývku kolem těla a druhou hodila jinou přikrývku směrem k lordovi Hauxtonovi. Sledovala obrys jeho postavy, jak se zvedá a omotává pokrývku kolem sebe.

Dlouhou chvíli se ani jeden z nich nepohnul.

„Můžu teď zapálit svíčku?"

Henrietta zaváhala. Bylo jí jasné, že trochu světla potřebují, aby situaci vyřešili. Jeden z nich si bude muset najít jinou ložnici. Nejlépe tak, aniž by probudil služebnictvo, které by mohlo zjistit, že spolu byli v jedné místnosti, a dokonce v jedné posteli. Díkybohu, že jsou na venkově, protože kdyby se to přihodilo v Londýně, všichni by už u oběda probírali jejich skandál.

„Ano." Zatímco několikrát křesl křesadlem, ujistila se Henrietta, že má co nejlépe zakryté tělo.

Plamen svíčky se zamihotal a v pokoji se rozlilo měkké slabé světlo.

„Dobrý večer, slečno Harveyová," řekl lord Hauxton, uklonil se a podíval se jí do očí. Přejel pohledem po jejím těle a Henrietta pocítila lehké vzrušení. Nedokázala se ovládnout a také pohledem zvědavě

zkoumala jeho zpola zahalené nahé tělo. Pokrývku, kterou mu hodila, si ledabyle omotal kolem pasu, ale zbytek těla zůstal nahý. Henrietta od něj nemohla odtrhnout oči.

„Dobrý večer, lorde Hauxtone," pozdravila ho roztřeseným hlasem. Uvědomila si, jak je rozrušená a lord Hauxton jí připadal naprosto klidný. Jako kdyby se mu běžně stávalo, že mu do postele vklouzne nahá žena.

„A teď mně vysvětlete, co proboha děláte v mé ložnici, slečno Harveyová?" zeptal se a dodal: „Ne, že bych si stěžoval."

Rychle mu pohlédla do očí. Široce se usmíval a Henrietta si uvědomila, že se celou situací baví.

„Není to vaše ložnice."

„To je pravda."

Henrietta se v myšlenkách vrátila ke chvíli, kdy přijela. Ospalý lokaj a jeho slova o tom, že James a Caroline poslali vzkaz, aby pro jejich hosta připravili lovecké apartmá. Tím samozřejmě mysleli lorda Hauxtona. Jistě věděli, že má přijet. Ji nikdo nečekal.

„Myslím, že mě museli uvést do špatného pokoje." Začala couvat a snažila se jednou rukou posbírat svoje mokré oblečení, zatímco druhou si přidržovala pokrývku omotanou kolem těla. „Přijela jsem pozdě a lokaj říkal něco o tom, že lovecké apartmá je připravené pro hosta. Předpokládala jsem, že tím myslí mě." Henrietta mluvila rychle, slova se z ní jenom řinula, jak se snažila celou situaci vysvětlit. Nemyslela si, že by ji lord Hauxton podezíral, že je to lest, jak se mu dostat do postele a přinutit ho ke vztahu, nebo ještě hůře přimět ho k manželství. Ale úplně jistá si být nemohla.

„Najdu si jinou ložnici a vyspím se tam," řekla. Popadla do ruky boty a málem jí na zem vypadlo všechno ostatní.

„To nemohu dovolit. Nezachoval bych se jako džentlmen," namítl.

Zamrkala. Chvíli si myslela, že navrhuje, aby oba zůstali v jednom pokoji.

„Vy zůstanete tady, užijete si teplo a já si najdu jinou ložnici."

Henrietta už byla skoro u dveří a rozhodně zavrtěla hlavou.

„To není problém, lorde Hauxtone. Hned vám půjdu z cesty," vyhrkla a natáhla se po klice. V tu chvíli jí raneček mokrého oblečení začal klouzat z ruky. Zoufale sebou trhla, pokusila se oblečení zachytit a při tom uvolnila stisk druhé ruky, kterou si přidržovala pokrývku kolem těla. Když se pokrývka svezla k zemi, Henrietta si uvědomila, že nemá čím zakrýt svou nahotu. Zůstala bezradně stát jako zkamenělá a nedokázala se ani sehnout pro pokrývku, která se jí rozprostírala u nohou.

Lord Hauxton udělal krok dopředu, sklonil se, sebral pokrývku z podlahy, ale místo toho, aby ji vložil do jejích rukou, ji roztáhl ve vzduchu a položil Henriettě kolem ramen. Než ji pustil, ujistil se, že rukama pevně drží oba konce.

„Děkuji," zašeptala a tváře jí hořely hanbou. Potom se otočila a vyběhla z pokoje na chodbu. Vůbec ji nezajímalo, že její mokré oblečení zůstalo ležet na hromádce v jeho pokoji.

DRUHÁ KAPITOLA

Thomas se protáhl a překulil se na bok. Napůl čekal, že vedle sebe v posteli uvidí ležet nahou slečnu Harveyovou. Venku už bylo úplné světlo, musí být dost pozdě, ale v noci se příliš dobře nevyspal. Pokaždé když zavřel víčka, zjevil se mu před očima obraz krásné slečny Harveyové, jak tam stojí nahá ve světle svíček. Na ten pohled nebude snadné zapomenout.

Byla to prapodivná noc. Ještě pořád nemohl uvěřit tomu, že ho probudilo, když mu do postele vklouzla žena, kterou letmo znal. Kdyby to byl kdokoliv jiný, mohl by si myslet, že je to lest, jak ho přinutit k manželství, způsob, jak ho zaplést do skandálu, ale slečna Harveyová vypadala ještě vyděšeněji než on a ta nepříjemná situace ji zjevně uvedla do hlubokých a opravdových rozpaků. Je jisté, že snídaně bude zajímavá.

Thomas vstal a přešel k oknu. Třeba se tak styděla, že už raději odjela, aby se s ním nemusela setkat. To by věci zjednodušilo. Ačkoliv při těch několika příležitostech, kdy měl možnost se slečnou Harveyovou konverzovat, mu připadala příjemná a zajímavá, přijel teď do Kentu proto, aby tomu všemu unikl. Zavítal sem kvůli klidu a samotě, ne kvůli společnosti.

Když vyhlédl z okna, zašklebil se. Není příliš

pravděpodobné, že by se slečna Harveyová v tomhle počasí vydala na cestu. Vypadalo to, že celou noc bez přestání sněžilo, a dokonce i teď se občas objevil nápor větru doprovázený lehkým, ale neustávajícím sněžením. Vypadá to, že tady se slečnou Harveyovou budou muset společně strávit několik dní. Pochyboval, že se Heydonovi a Caroline podaří brzo se sem dostat.

„Takže jenom ty a ona," zašeptal a snažil se při tom nemyslet na to, jak k němu pod pokrývkami přitiskla své nahé tělo.

Rychle se oblékl do připravených čistých šatů, které mu sem k ránu musela připravit některá z komorných. Hromádka mokrého oblečení slečny Harveyové tiše a diskrétně zmizela.

Služebnictvo dole čile pobíhalo a věnovalo se své práci. Thomase pozdravil Perkins, postarší majordomus, který ho v noci pustil do domu.

„Snídaně se podává v jídelně, pane," řekl Perkins a potom pokračoval tišším hlasem: „Musím se omluvit za to… ehm nedorozumění včera v noci. Mladý Tomlinson věděl, že očekáváme hosta, ale netušil, že vy jste už dorazil. Když uprostřed noci zaklepala na dveře slečna Harveyová…" Perkins zmlkl a tvářil se ustaraně.

„Nic se nestalo."

„Děkuji, pane."

Thomas vešel do jídelny a zastavil se u dveří. Slečna Harveyová už seděla u stolu a před sebou měla rozložené noviny. Z nějakého důvodu ho její přítomnost překvapila. Měl totiž dojem, že tahle slečna bude patřit spíše k těm, kteří si rádi přispí. Potom si ale řekl, že už je dost pokročilá hodina a jestli někdo vstával pozdě, byl to on sám.

„Dobré ráno, lorde Hauxtone," pozdravila ho.

Zvedla při tom hlavu od novin a mile se na něj usmála. Měla klidný a vyrovnaný hlas a neuhnula pohledem. Thomas by skoro uvěřil, že jejich včerejší noční setkání bylo výplodem jeho bujné fantazie.

„Dobré ráno, slečno Harveyová. Doufám, že jste se dobře vyspala."

„Ano, děkuji. Tady na Hailsham Hall mají vždy tak pohodlné postele. Vy jste spal dobře?"

„Ne." Viděl, jak se jí překvapením nad jeho přímou odpovědí rozšířily oči. Když se jí do tváří začala vkrádat barva, pocítil dokonce jisté uspokojení. Thomas netušil, proč ji vlastně chce provokovat. Možná to bylo proto, že se celou noc převaloval a obracel a nedokázal dostat její obraz z hlavy.

Přešel k postrannímu stolu, na kterém byla připravená bohatá snídaně, ale vzal si jenom šálek na čaj. Přestože se slečna Harveyová s odhodlaným soustředěním vrátila ke svým novinám, cítil Thomas, že ho po očku nenápadně pozoruje. Nenuceně se posadil naproti ní, naklonil se nad stůl a ze stojánku, který měla před sebou si vzal jednu topinku. Pomalu si na ni namazal máslo a ukousl si.

Když zvedl oči, ona je rychle sklopila a Thomas musel skrýt úsměv. Pomalu dojedl první topinku a hned si vzal další. Z včerejší jízdy ve sněhu mu vyhládlo a teprve s pomalu se plnícím žaludkem se mu začala zlepšovat i nálada.

„Jste hladový?" zeptala se slečna Harveyová, když pořádal čtvrtý kousek.

„Přišla na mě chuť k jídlu." Všiml si, že nadzvedla obočí. „Tou včerejší jízdou ve sněhu."

„Ovšem."

„Copak vás sem přivádí, slečno Harveyová?"

zeptal se Thomas a všiml si, že ji jeho přímá otázka poněkud zaskočila. Překvapeně se nadechla. Věděl o sobě, že je pověstný svou přímočarostí a otevřeností a také tím, že často zapomíná na společenské finesy. Nebylo to tím, že by byl špatně vychovaný. Sice se nenarodil jako hrabě, ale jako třetí syn hraběte dostal pořádné vzdělání. Vždycky byl takový, vždycky ho zlobilo, když lidé kroužili kolem tématu místo toho, aby vše vyřešili několika jasnými slovy. Thomasovi nevadilo, že má pověst přímočarého člověka. Připadalo mu, že se tak dříve dostane k jádru problému a nemarní svůj čas zbytečnými řečmi.

„Jsem na návštěvě u své sestřenice a jejího manžela."

„Neplánovaná návštěva, že?" Všiml si, že šaty, které má na sobě, jí úplně nesedí. Jeho zavazadla uvízla někde na kentském venkově, ale cosi mu napovídalo, že její zavazadla se neopozdila kvůli sněhu. Pravděpodobně ani nebyla zabalena.

„Někdy dělám ráda spontánní rozhodnutí."

„V tomhle počasí?"

„Těžko můžete říct, že by byla zrovna sněžná bouře." Oba se otočili k oknu, za kterým hustě sněžilo a silný vítr občas sníh zvířil tak, že nebylo nic vidět. Možná to ještě není sněžná bouře, ale nemá to k ní daleko. „Když jsem odjížděla, ještě žádná nebyla."

„Takže jste se rozhodla spontánně navštívit lorda a lady Heydonovy, přestože jsou zrovna na návštěvě u vaší tetičky," konstatoval suše.

„Měla jsem informace, že se včera měli vrátit zpátky," odpověděla slečna Harveyová rozhodným hlasem. Možná je mladá, ale není to žádná křehká květinka. „Kdyby jim cestu neznemožnil sníh, byli

by tady dřív než já. A co vy, lorde Hauxtone? Co přivádí do Kentu vás?“

Thomas zaváhal. Musel potlačit nepochopitelné nutkání, které mu říkalo, aby jí řekl pravdu. Slečnu Harveyovou přece nezná nijak dobře. Rozhodně ne lépe než padesát dalších debutantek, které se na plesech a večírcích společenské smetánky chichotají a mrkají řasami. Není třeba jí vyprávět o zoufalství, které ho posledních několik měsíců pohlcovalo, ani o depresích a melancholii, které v poslední době cítil. Natož o pocitu, že přestože se tolik snažil, vypadá to, že zbytek života stráví sám. Když jeho milovaná žena před šesti lety zemřela, dlouho pro ni truchlil a potom se pokusil pokračovat dál.

Nejdříve požádal o ruku Caroline, ale když mu došlo, že je zoufale zamilovaná do Heydona, vzal svoji žádost zpátky. Potom trochu cestoval a po návratu do Anglie byl rozhodnutý najít si novou manželku. To už mu bylo třiatřicet let, nebyl už žádný mladík a na ramenou cítil tíhu svého titulu a dědictví. Potom přišla Jemima, milá mladá žena, které se dvořil a několik měsíců po seznámení ji požádal o ruku. Jenom týden po jeho žádosti náhle zemřela… právě, když si kupovala šaty na jejich svatbu. Znovu odjel z Anglie. Podnikl jakousi pouť do Portugalska do míst, kde během války strávil hodně času. Chvíli si pohrával s myšlenkou, že by se do Anglie vůbec nevrátil, ale zodpovědnost mu nedovolila ignorovat povinnosti, které tady měl, takže teď je zase tady a s obtížemi se pokouší přivyknout představě života, který ho čeká.

„Já tady hledám klid,“ odpověděl nakonec tichým hlasem. Mnoho lidí by to pochopilo jako odmítnutí, ale slečna Harveyová po jeho slovech zjevně roztála.

„Potom tedy máme něco společného."

„Vy také hledáte klid?" Snažil se, aby z jeho hlasu nebyla slyšet nevěřícnost. Nějak si nedovedl představit, že by mladá slečna Harveyová utrpěla nějakou ztrátu, či mohla mít srdcebol. Takové krásné mladé dámě se jistě těžkosti života vyhýbají.

„Zdá se vám to nepravděpodobné, lorde Hauxtone?"

„Přiznávám, že mě to zaujalo. Před čím utíkáte, že potřebujete klid?"

„Možná je klid špatné slovo. Hledám spíš útočiště."

Thomas chvíli beze slova čekal, že bude pokračovat, ale slečna Harveyová jenom zavrtěla hlavou.

„Pojďme se bavit o něčem veselejším. Mrzutý společník je to poslední, po čem by člověk u snídaně toužil."

Thomasovi se sice líbilo, když se pod slupkou společenské dámy na chvíli objevila opravdová žena, ale nechtěl naléhat. Některé věci si prostě člověk má právo nechat pro sebe.

Slečna Harveyová vstala, pokývala hlavou jeho směrem a začala se omlouvat. Zarazila se až ve chvíli, kdy se za dveřmi ozvaly rychlé kroky a několikeré zaštěkání. Potom do jídelny jako střela vletěl Carolinin pes.

„Moc se omlouvám," řekla mladá služebná s uštvaným výrazem ve tváři. „Bertie, pojď ke mně!"

Thomasovi připadalo, že pes vesele vycenil zuby, na poslední chvíli se vyhnul židli, ze které před chvílí vstala slečna Harveyová a potom se jí velkými tlapami opřel o sukni.

„Bertie, ty starý hlupáku," smála se slečna Harveyová a při tom ho nadšeně drbala na hlavě. Mistrně se při tom vyhýbala jeho pokusům lízat jí ruce.

„Myslela jsem, že Caroline našla někoho, kdo tě trochu vychová."

Pes zaštěkal a vyskočil o trochu výš.

„Zjevně se to příliš nepodařilo," konstatoval Thomas.

Když Bertie uslyšel nový hlas, otočil hlavu jeho směrem. Několika skoky byl u něj. Zuřivě při tom vrtěl ocasem.

„Ahoj Bertie, ty jeden starouši," pozdravil velkého bloodhounda Thomas a začal ho drbat za ušima.

„Moc se omlouvám, pane," říkala služebná a tváře měla celé zrůžovělé. „Od té doby, co lady Heydonová odjela, je jako pytel blech. Kvůli sněhu teď musí zůstávat více vevnitř…"

„To by se nelíbilo nikomu," přerušila ji slečna Harveyová. Přešla k Thomasovi a vzala Bertieho za obojek. „Myslím, že dneska můžeš jít ven na čerstvý vzduch."

Služebná se při představě toho, že bude muset jít na procházku v osmi palcích sněhu, který pokrýval zahradu, očividně zděsila. „Ovšem, slečno Harveyová," odpověděla poslušně.

„Nemyslela jsem vás, Polly. Jsem si jistá, že lady Heydonová tady bude mít nějaké pevné boty, které bych si mohla půjčit a teplý kabát se tu jistě také najde. Ráda se projdu na čerstvém vzduchu."

„Nebuďte blázen. Uklouznete a zlomíte si nohu," pronesl Thomas.

Slečna Harveyová se otočila a změřila si ho chladným pohledem. „Vás jsem o dovolení nežádala, lorde Hauxtone. Ani o názor."

„Cesty jsou úplně zapadané sněhem a pod ním je silná vrstva ledu. Pokud půjdete sama, můžete uklouznout. Spadnete a najdeme vás zmrzlou."

„Vždyť nejsme v Arktidě."

„Takhle drsné počasí se nesmí podceňovat."

Slečna Harveyová si ho chvíli prohlížela s hlavou nakloněnou na stranu a potom se usmála. „Chcete snad říct, že mě chcete doprovodit, lorde Hauxtone?"

Thomas by ze všeho nejraději strávil dopoledne před hořícím krbem s dobrou knihou v ruce. Nijak netoužil po tom brodit se se zmrzlými prsty u nohou hlubokým sněhem.

„Jistě," odpověděl krátce.

„Báječné. Polly, kdybyste pro mě našla nějaké vhodné oblečení, byla bych vám moc vděčná."

Služebná se uklonila a odběhla pryč. V obličeji se jí zračila úleva z toho, že se alespoň na chvíli Bertieho zbaví.

„Za patnáct minut se sejdeme v hale."

Sledoval ji, jak odchází a v duchu přemýšlel, jestli by bylo hodně nezdvořilé, kdyby požádal, aby on a slečna Harveyová obývali každý jiné křídlo domu.

Henrietta netrpělivě podupávala nohou, potom se podívala na hodiny na krbové římse, sklonila se k Bertiemu a připnula mu na obojek vodítko. Lord Hauxton má sice zpoždění jenom dvě minuty, ale ona předtím vycítila, že se mu příliš nechce ji doprovázet. Souhlasil jenom proto, že má smysl pro povinnost, ne proto, že by toužil po její společnosti. Ne že by jeho doprovod potřebovala, vždyť je to jenom krátká procházka a nepůjde tak daleko, aby nebyla na dohled od domu.

Když Henrietta otevřela dveře, vtrhnul dovnitř závan ledového vzduchu, až se zachvěla. Musí se připravit na nepříjemnou zimu.

„Pojď, Bertie," vybídla psa a čekala, že bloodhound radostně vyběhne ven jako vždycky. Teď však dokonce i Bertie při představě procházky ve studeném sněhu na chvilku zaváhal. Když potom vyrazil jako střela dopředu, Henriettu to zaskočilo. Vodítko se napjalo a Bertie ji táhl. Vypůjčené boty jí byly trochu větší, ale na sněhu držely dobře. Když však šlápla na horním schodu na led, začala klouzat dolů. Srdce v hrudi jí poskočilo a volnou rukou se snažila zachytit zábradlí. Věděla však, že pád je nezadržitelný. Nešlo to zastavit, Bertie už nabral příliš velkou rychlost.

Právě když cítila, že se jí horní polovina těla nezadržitelně převáží k zemi, ucítila kolem pasu stisk pevných rukou. Na okamžik ji nadzvedly do vzduchu a potom ji postavily zpátky na nohy.

„Spěcháte, slečno Harveyová?" zeptal se lord Hauxton nemožně klidným a rozvážným hlasem. Když Bertie znovu zatahal za vodítko, okamžitě jí ho vzal z ruky a znovu ji zachytil, aby neupadla. Přitiskl ji při tom pevně k sobě a Henrietta si na chvíli opět vzpomněla na předešlou noc, když se ocitla vedle něj v posteli. Cítila, jak se v ní kdesi hluboko uvnitř cosi pohnulo a věděla, že nejbezpečnější by teď bylo se od něj odtáhnout. Nemohla to však udělat, aniž by riskovala, že znovu uklouzne.

Lord Hauxton naštěstí po několika vteřinách udělal krok zpátky a pustil ji. Potom jí nabídl rámě, aby se o něj mohla opřít.

„Bertie už byl netrpělivý."

„Tak to jste byli dva," zašeptal tak tiše, že si Henrietta nebyla jistá, že ho správně slyšela.

„Měl jste zpoždění." Normálně by ji ani nenapadlo chovat se k hraběti takto nezdvořile, ale na lordovi